

معاویه حکومت نبوی را به اموی تبدیل کرد

رئیس دانشگاه ادیان و مذاهب با تشریح موقعیت امام حسن(ع) در پذیرش صلح، عهدشکنی معاویه را منجر به قیام امام حسین(ع) خواند ...

رئیس دانشگاه ادیان و مذاهب با تشریح موقعیت امام حسن(ع) در پذیرش صلح، عهدشکنی معاویه را منجر به قیام امام حسین(ع) خواند و با اشاره به اشراف زدگی و دنیاطلبی بسیاری از فرماندهان ارشد امام مجتبی(ع) و رؤسای قبایل عرب تأکید کرد: آثار مخرب این اشراف زدگی و انحراف مسیر از حکومت نبوی به حکومت اموی تا به امروز بر پیکره اسلام باقی ماند.

حجت الاسلام ابوالحسن نواب رئیس دانشگاه ادیان و مذاهب قم در پاسخ به این سؤال که چرا امام حسن(ع) در مقابل معاویه قیام نکرد و به صلح تن دادند به خبرنگار مهر گفت: اولاً ائمه معصوم و ثانیاً عالم به غیب هستند و این بزرگان فراتر از تحلیلهای زمینی ما فکر می کردند و مصلحت می دیدند اما بر اساس تحلیلهای زمینی و فهم ناقص ما باید بگویم که اتفاقاً امام حسن(ع) ابتدا با معاویه درگیری نظامی داشت و بعد مسائلی پیش آمد که منجر به امضای صلحنامه شد.

وی افزود: در نگاه مردم آن زمان معاویه از اصحاب پیامبر و از کتاب وحی به شمار می رفت و معاویه برای خود یک جایگاهی را دست و پا کرده بود و امام حسن(ع) آن موقعیت امیرالمؤمنین(ع) را نداشتند چراکه امام علی(ع) از کبار صحابه بودند و از بزرگترین رهبران دین اسلام پس از پیامبر به شمار می رفتند؛ بنابراین موقعیتی داشتند که می توانستند درگیری ها را هدایت کنند به همین دلیل است که امام علی(ع) فرمودند: لا تقتل الخوارج بعدی یعنی خوارج را بعد از من نکشید این به خاطر مکانت و موقعیت اجتماعی حضرت امیر بود که امام حسن آن موقعیت اجتماعی را در آن زمان نداشتند علاوه بر آن درگیری پدر بزرگوارشان با معاویه با آن قدرت و ویژگیهای خاص در جنگ صفین به پیروزی منتهی نشد و معاویه با مکر بسیاری از سپاه امیرالمؤمنین(ع) و افکار عمومی را فریب داد.

نواب با اشاره به درگیری های امام حسن(ع) و معاویه یادآور شد: امام حسن مجتبی(ع) دست به عملیات جنگی زدند اما وقتی در شهر انبار بی وفایی نیروهای خود را دیدند و حتی سجاده از زیر پای مبارک ایشان کشیدند و معاویه فرماندهان ارشد ایشان را خرید، تن به صلح با شرایطی دادند.

وی افزود: در زمان امام علی(ع) سه گروه از پیکره اسلام فاصله گرفتند و با حضرت امیر(ع) درگیر شدند؛ یکی عثمانی ها در جنگ جمل، یک گروه از جنگ صفین از امام علی راهشان را جدا کردند و خوارج شدند و یک گروه دیگر که معاویه آنها را خرید. در حقیقت آن وحدت زمان پیامبر(ص) و ابتدای حکومت امام علی(ع) را این سه گروه پاره کردند. به هر حال امام حسن(ع) اقدام به جنگ کرد اما حوادثی که در پادگان "نخيله" ایجاد شد امام را به این نتیجه رساند که روش خود را تغییر دهد.

وی با اشاره به حدیث نبوی در مورد امام حسن و امام حسین(ع) گفت: روایت صحیح السند از پیامبر(ص) وجود دارد که فرمود: "الحسن والحسين امامان قاما او قعدا" در واقع اینها دو امامی هستند که با شرایط زمانی تشخیص می دهند چه رفتاری داشته باشند و این بزرگان در هر حالی به تکلیف خود عمل می کنند.

رئیس دانشگاه ادیان و مذاهب با اشاره به نقش همسر امام حسن(ع) در شهادت ایشان تصریح کرد: این مسئله در مورد برخی از همسران دیگر ائمه نیز صادق است و دشمنان ائمه اینها را نفوذ می دادند که در فرصت مناسب مأموریت خود را انجام دهند.

وی دنیازدگی را مهمترین عامل پیوستن فرماندهان سپاه امام حسن(ع) به معاویه خواند و گفت: همین افرادی که خود را به معاویه فروختند 10 سال بعد در مقابل امام حسین(ع) شمشیر کشیدند. اینها عربهای قدرت طلبی بودند که هیچ بهره ای از قدرت نداشتند و به برکت اسلام و در سایه تعالیم جد امام حسن(ع) که همانا پیامبر(ص) است، قدرت گرفتند و فتح روم و ایران نیز بر ثروت آنها افزود به گونه ای که در آن زمان یکی از اصحاب رسول الله(ص) عبدالرحمن عوف طلاهایش را با تبر می شکستند. به همین دلیل آثار مخرب این اشراف زدگی و انحراف مسیر از حکومت نبوی به حکومت اموی تا به امروز بر پیکره اسلام باقی ماند.

حجت الاسلام نواب با اشاره به مفاد اصلی صلحنامه امام حسن(ع) با معاویه تصریح کرد: مهمترین مورد این صلحنامه اتمام خلافت معاویه بود و اینکه او خلیفه ای معرفی نکند و اینکه خلافت به جایگاه اصلی خود یعنی به خاندان پیامبر اسلام(ص) برگردد اما معاویه تخطی کرد و یزید را جانشین خود اعلام نمود. در واقع قیام امام حسین(ع) به خاطر عهدشکنی معاویه بود و اگر امام حسن(ع) هم در قید حیات بودند و از مفاد عهدنامه تخلف می شد چه بسا همان موضع امام حسین(ع) را می گرفتند.